

När man ser bixtläsen dras upp på två svarta licksäckar på
Jellicoe Road, som om ens föräldrar var något slags skräp, då
vet man.

Mirakel dörr.

KAPITTEL ETT

Tjugotvå år senare

Jag drömmer om pojken i trädet och just i det ögonblick då jag ska få höra svaret som jag väntat på, rycker ficklamporna mig därifrån, bort från vad som hade kunnat bli ett sådant där ögonblick av klarhet som människor pratar om resten av livet. Om jag varit en mer melodramatisk person skulle mina suckar ha hörts eka över skolans område och ända bort till Jellicoe Town.

Frågan måste ställas: Varför ficklampor? Att tända min sänglampa hade varit mindre uppsesendeväckande och mindre teatraliskt. Men om det är något som jag lärt mig under de senaste fem åren, så är det att det teatraliska spelar en stor roll för alla som bor här på Jellicoe School. Så medan jag ser seniorelevernas hotfulla gester och ser deras munnar röra sig, vänder jag tillbaka till drömmen om pojken i trädet och den harmoni jag finner där. Harmoni, jag tycker om det ordet. Det får nog bli årets ord för mig. Det är något med den där pojken som gör att det känns som om jag hör ihop med honom. Att jag ingår i ett sammanhang. *Sammanhang*. Hänga samman. Märkligt ord. Men strunt i semantiken, ordet har ändå sin plats där uppe tillsammans med *harmonii*.

Någonstans i den där suddiga tillvaron som varken är här eller där hänger jag fortfarande i trädet, med knävecken över en gren och fingrar som spretar, jag sveper i mig luften som är berusande och mättad med den söta doften av ek. Vid min sida finns, som alltid, samma pojke. Jag vet inte vad han heter och jag vet inte varför han dyker upp, men han är alltid där, och spelar samma låt på en sådan där bärbar spelare för kassetband från åttiotalet, en sång om röda träd och känslor för vänner man lämnat bakom sig. Pojken låter mig sjunga med och jag kommer in på samma rad varje gång. Han får alltid tårar i ögonen då och hos mig väcks en diffus känsla av nostalgi som jag inte förstår, men som ändå gör ont. Vi kommer aldrig ända till slutet av låten och varje gång jag vaknar tänker jag att jag måste fråga honom om de där sista raderna. Men nästa gång glömmmer jag ändå bort det.

Jag berättar historier för honom. Massor av historier. Om Jellicoe School och Jellicoe Town och om kadetterna från militärskolan i Sydney. Om kriget om territorium som utkämpas mellan vår skola, jellissarna och kadetterna. Och jag berättar om Hannah, som bor i det halvfärdiga huset nere vid floden, strax utanför skolans område. Hannah som är för ung för att gömma sig för världen här ute och för smart för att inte ägna sig åt något vetigare än att ordna med helgpermissioner åt eleverna i mitt elevhem. Hannah som tror att hon vet allt om mig. Jag berättar för honom om när jag var fjorton – inte långt efter det att Eremiten viskade något i mitt öra och sedan sköt sig – då

jag försökte leta upp min mamma, men bara kom halvvägs. Jag berättar att det var kadettens fel.

Pojken i trädet snyftar hejdlöst när jag berättar om Eremiten och om min mamma, men hans ögon skiner upp varje gång jag nämner Hannah. Och varje gång frågar han: Taylor, den där översten som kom och letade efter dig den där gången? Vad hände med honom sedan? Jag försöker förklara att översten inte alls är viktig i min historia, men pojken skakar bara på huvudet, som om han visste bättre.

Och så finns det gånger, som den här gången, då han lutar sig framåt för att påminna mig om det som Eremiten viskade till mig. Han lutar sig så långt fram att jag kan känna hans doft, rosenmyrten och sandelträ, och jag spetsar öronen så att jag aldrig ska glömma. Jag spetsar öronen, jag måste minnas, för av skäl jag inte känner till vet jag att det han säger kommer att ge mig svaret på allt. Han lutar sig framåt och viskar i mitt öra ...

”Upp med dig!”

Jag ligger kvar en sekund eller två, om drömmen ändå dröjer sig kvar och jag kan glida över i den igen, tillbaka till det där avgörande ögonblicket. Men ficklamporna sticker mig i ögonen och när jag lyckas fösa undan dem ser jag seniorernas oråliga ansikten.

”Måste vi hota dig för att du ska komma upp, Taylor Markham?”

Jag kliver ur sängen, drar på mig tröja och skor och plockar åt mig inhalatorn. ”Ni har flanelnartimmen”, påpekar jag krasst. ”Hur rädd kan man bli?”